

Богатство и мъдрост

Мурдрану
25. II. 1954
[VI Ковчеза БКП]

Когато в снежния февруарски ден през 1950 година група български писатели в Москва разглеждахме изложбата от подаръци за Сталин, изпратени от всички краища на света по случай седемдесетгодишнината му, между неизброимите блестящи, скъпи, исторически ценни предмети и писма ме порази подаръкът на румънските слепи. Това беше Историята на ВКП(б), издадена на азбуката на слепите, придружена с кратко писмо, в което се казваше приблизително (цитирам по памет) следното: „Когато прочетохме тази книга, ние, които цял живот бяхме без очи — прогледнахме. . .“

Тези думи съвпадат с мислите и чувствата, които ме вълнуват от 9 септември насам. Тях съм изразила в 1946 година в стихотворението си „Слънце“: „ . . . гледам с нови очи на света“.

Да имаш очи — да виждаш днешния живот, днешния човек, днешните велики преобразования, да разбереш отношенията и връзката между събитията, да тръгнеш свободен и окрилен по ярко осветения път към щастието на човечеството — не е ли това най-голямото богатство и най-голямата мъдрост на земните ни дни!

Това ние дължим на Партията — монолитния двигател, който осмисля, въодушевява и направлява развитието на народа ни. Работата на този двигател е наистина титаническа, защото Партията се грижи и за най-незначителната бурмичка на машината, и за най-малката песничка на децата.

ЕЛИСАВЕТА БАГРЯНА